

A SZÉLMALOMHARCOS - XXIII. befejező fejezet

A szélmalomharcos búcsúja

Molnár Tamás életfilmje

A múlt felé sokkal könnyebb visszatekinteni, mint előre a kiszámíthatatlan jövő irányába. Most, 2012 májusában megszakad múltidéző életfilmem, innen már az eljövendő SORS és a szabad akarattal rendelkező egyéni KARMA írja tovább a fejezeteket. Az elmúlt ötvenhét év különös történeteit visszanézve, mintha a magyar Forest Gamp című filmet látnám. Van azonban egy aprócska különbség: - Ezt az újkori magyar történelmen átívelő forgatókönyvet nem a csapongó fantázia szülte, hanem maga a drámai valóság. Itt nincsenek kitalált sztorik és elképzelt személyek, itt minden valóságos! Nagyszüleim és rokonaim többségét sajnós már eltemettem. Édesanyám és édesapám megöregedve és betegen, kicsinyke nyugdíjukból tengetik napjaikat. Gyermeckori barátaimról nem sokat tudok. Kontra Feri elveszett a szemem előtt, valahol Abádszalók környékén élhet. Buna Zsolt pincér lett, Szalai Gyuri egykor esztergályosként dolgozott. Fekete Bandi mezőgazdasági repülőgép vezető lett, aki néhányszor lezuhant ugyan, de rendre túlélte baleseteit. Kolláth Pisti kitűnő eredménnyel lediplomázott, majd tönkrement a házassága, jelenleg egyedülálló, rokkantnyugdíjas angoltanár. Törőcsik Béla (Töce) hithű kommunista maradt, egyik lánya Egyiptomba ment férjhez és áttért a muszlim vallásra. Bélát a rendszerváltást követően sokáig pszichiátrián kezelik. Bálint Endre súlyos balesetét követően elválik, majd agydaganatban meghal gyönyörű kislánya. Később anyagilag sikeres vállalkozó

lesz, aki beutazza szinte a fél világot.

Középiskolai osztálytársaim többsége átlagos, szürke és hétköznapi életet él. Egy részük sikeres vállalkozói vagy katonatiszti pályára lép. Orosz Zoltán a magyar légierő vezérkari főnöke, Kocsi Mihály cégtulajdonos és sikeres vízügyi mérnök Szolnokon. Debreczeni László (Bubu) a Magyar Televízió operatőre. Az Inconnu csoport kezdeti tagjai közül Bokros Peti állástalan grafikus, Csécsi Misi szenvedélyes vadász és a szolnoki Béres Gyógyszergyár építésvezetője. Morvai Ibolya fodrász, Mészáros Bence villanyszerelő, Sipos Mihály (Sipi) sikeres majd bukott vállalkozó. Tóth István egyik legközelebbi régi jó barátom előbb MDF megyei elnök, majd országgyűlési képviselő. Miután kiderül, hogy „Faragó János” néven jelent rólunk, megszakad politikai pályafutása, később egy Szolnok melletti diliházban lesz betegápoló. Az Inconnu csoportot egykor üldöző Urbán István rendőr százados korán meghal idült alkoholizmusban, Jankovics Zoltán megyei kapitányságvezető gondtalanul éli nyugdíjas éveit. Vörös Miklós egykori nyomozó, ma Szolnok Fideszes polgármesterének Szalai Ferencnek a jobb keze. A szolnoki rendőrségen 1984 májusában többször ellenem valló „Bojtár” fedőnevű jogász pedig nem más, mint Orbán Viktor felesége, Lévy Anikó.

Az egykori „demokratikus ellenzék” tagjainak sorsát már jól ismerjük. Demszky 20 év főpolgár-mesterkedés után, nyilván többszörös milliomosként „tengeti” víg napjait az Adrián. A „Beszélő-kör” tagjainak szintén van mit a tejbe aprítaniuk. A magyarellenes SZDSZ vezérkara és holdudvara a felszínen elbukott ugyan, de a háttérben mindannyian ott lapulnak a média és a kultúrpolitika húsfaszekai körül. Dallos, Haraszi, Konrád és a többi szabad- és jómadár, időközben jól megtollasodott, javarészt külföldön teregeti a szennyest és mocskolja a hazát. A világforradalmár TGM is újra visszatalált végre anarcho-szindikalista és ultra-marxista gyökereihez. Galántai Gyuri a „Festő” szintén, jól kamatoztatta politikai kapcsolatait, saját archívumot és galériát működtet. Az ügynökjelentésekben „Lidi”-ként szereplő Krassó Gyurit, majd később a magányos és méltatlanul elfeledett Zsille Zolit, a kedves Rakpart Klubos Horváth Misit, a szegényeket istápoló Solt Ottíliát és Nagy Andrást, a POFOSZ első elnökét Fónay Jenőt, a tárgyilagos történész Modor Ádámot már csendben eltemettük. Most halt meg a napokban a szamizdatok egykori híres nyomdásza, a dunabogdányi Orosz Pista is!

A „Dobó”-ként nyilvántartott Nagy Jenő, és a köréje csoportosuló Demokrata-kör tagjai javarészt méltatlan körülmények között vergődnek. A mai álszent és korrupt politikai oligarchák cseppet sem kíváncsiak egykori hősiek tetteikre. A második hullámos Inconnu csoport „Amatőrök” fedőnevű tagjai sem vitték sokra az életben. Pálincás Szűcs Robi beállt megélhetési újságírónak. Először Havas Henrik „tanár úr”, majd Friderikusz (Hókuszpók) Sándor mellett botladozott, jelenleg névtelen szerkesztő az internetes Origónál. Phillip Tibi súlyos autóbalesetét követően vállalkozó lett és teljesen visszavonult. Bokros Peti és Serfőző Magdi útjai - a sok évtizedes nyomorúság és nélkülözés után-, nemrégiben szétváltak. Kovács (Kopács) Mikinek talán még megvan a Duna televíziós állása. Az Inconnu csoport 2002-ben

újjászerveződött harmadik alakulata is rövid időn belül feloszlott. Régi, Szabad Európa Rádiós barátaim és kollégáim is szétszóródtak a világban. Hogy mi lett a besúgókkal? Javarészt nem tudom hogyan alakult „Vakondok”, „Endrei”, „László”, „Szegedi” és a többiek későbbi sorsa. Mikes Tamás „Mészáros”, Mózes Lajos „Költő” és Vörös Zsigmond „Frederich” rég meghaltak már, de nem tudok semmit Zrínyifalvi Gáborról „Szállásadó”, Banos Györgyről „Kovács István”, Ort Endréről „Szatmári Béla”, Mihalovics Ildikóról „Könyves Ildikó” és Bácskai Tamásról „Nagy Lajos”. Szintén eltűnt a szemem elől Bereczki Vilmos, Szekeres László és Páska Csaba „Kutató” is! Egykori besúgóim közül, mindössze egyetlen ember, Miklós György „Fehér Pál” szarvasi tanár kért tőlem utólag bocsánatot!

Életem későbbi szakaszának meghatározó és emblemikus figuráiról szintén keveset hallok mostanában. A két '56-os, Rácz Sándor és Pákh Tibor bácsi nagyon megtört és megöregedett. Lovas Pistát száműzték a brüsszeli elfekvőbe. A depresszióra hajlamos Tóth Gy. Laci néha publikál ugyan, de szintén kegyvesztett lett a Fideszben. Döbrentei Kornélról, Sinkovits Andrásról és Usztics Mátyásról alig hallok valamit, Grespi Laci legutóbb a Heti Hetes adásaiban tűnt fel, mint poén-gyáros bulvárszereplő. Koltay Gábort folyamatosan félretették és megalázták a színházigazgatói választásokon. A Jobbik vezérkarával a 2006-os tisztújító kongresszus óta nem találkoztam. Kovács Dávid visszatért a katedrához, történelmet tanít a Károly egyetemen, Nagy Ervin szintén tanít és néha (sajnos) politikai publicisztikákkal próbálkozik a Magyar Hírlapban. A Kossuth téri tüntetések szervezői teljesen szétszóródtak. Gonda Lacival van egy elhúzódó, közös és reménytelen perünk a rendőrség ellen, így vele néha találkozom. Legutolsó politikai sorstársam Bégány Attila is teljesen visszavonult. Miután letette a nemzetközi szakjogász diplomáját, vidéki vásárokon nemezkalapokat árusít. A magyar értelmiség színe-java nem kell senkinek sem ebben a mai, erősen kontraszelektált közéletben!

Sokan nem értik Don Quijote-i küzdelmeim értelmét és szememre vetik, hogy szinte szándékosan elrontottam az életemet. Vajon mit kellett volna tennem? Igent kellett volna mondanom és fiatalon belépnem a kommunista pártba? Igent kellett volna mondanom az egykori ügynöki beszervezésemre? Igent kellett volna mondanom, amikor Kőszeg Ferenc ügyvivőnek javasolt a Hálózat alakuló ülésén? Igent kellett volna mondanom azoknak, akik meg kívánták akadályozni a kopjafák felállítását? Igent kellett volna mondanom és felesküdnöm Torgyánra, amikor szétvált a Kisgazdapárt? Igent kellett volna mondanom, a Magyar Nemzet és a Demokrata által felkínált bértollnokságra? Igent kellett volna mondanom a Sajtóklubos szilenciumra és elnémításra? Igent kellett volna mondanom, Orbán és Várhegyi támogató ajánlataira? Igent kellett volna mondanom a Jobbik-vezérkar ultimátumára? Lehetséges! Ha ifjú titánként belépek a pártba, nyilván jókora szeletet hasíthatok a rablóprivatizáció tortájából. Ha kommunista ügynök leszek, valószínűleg felvesznek az egyetemre és segítenek lediplomázni. Ha belépek a kezdeti SZDSZ-be, a liberális képviselők haveri brancsa mindent elsimít körülöttem. Ha társaimmal együtt elállok a nemzeti sírkert megteremtésétől, talán sikeres és befutott művész lehetek. Ha az FKGP széthullásakor Torgyánt választom, bizonyára szintén benn ülök a parlamentben és jól megszedelem magamat. Ha minden lelkiismereti válságom

ellenére kitartok a Fideszes párt-újságírás, a Sajtóklub és Orbán mellett, bizonyára nekem is lehullik némi morzsa a szépen megterített asztalról. Ha befogom a pofámat, és színtelenül-szagtalanul besimulok a Jobbik politikájába, ha nem tartok ki elveim és barátaim mellett, akkor most talán nemzeti-radikális képviselő lehetek. Ez azonban nem az én utam!

A szélmalomharcos romantikus és idealista, egyfajta idejétmúlt anti-hős. Amikor választania és döntenie kell, a búsképű lovag nem elkerüli, hanem tudatosan kiprovokálja saját sorsát és bukását a harcmezőn! A szélmalomharcos lételeme az örök és reménytelen küzdelem. Nem fut el gyáván, nem hátrál meg, és nem alkudozik, inkább határozottan elutasítja - a csalfa élet által felkínált-, látszólag könnyed megoldásokat. A valódi harcos soha nem tud magatehetetlenül sodródni a közönyös, cinikus és gyáva árral, inkább bátran szembekerül az általa létrehozott kihívással. Utólag persze lehet, hogy rosszul dönt, amikor konok és makacs önfejűséggel, a konfliktusokkal és kudarcokkal terhes utat választja. Az életfilm összegzésekor viszont, nem kell megvetően köpnie és csöpögő nyáltengerben állnia saját tükörképe előtt! A történet ezen a ponton lezárul. Döntse el az olvasó és a késői utókor, hogy volt-e és van-e értelme az álmovilág fegyvereivel felvenni a harcot, a kegyetlen valósággal.

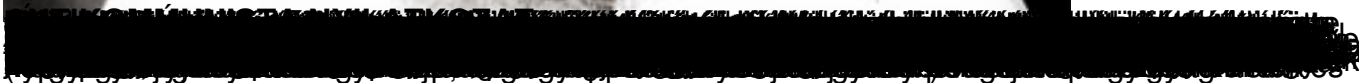
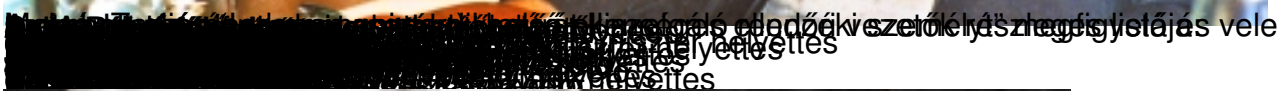
Az életfilm-vetítés vége

A vetítés alatt, a sötét mozi teremben nyomtalanul eltűnik tér és idő. Az egyre növekvő fénylő pont folyamatosan közeledik és kitágul. Bántóan vakító csillogása, tátongóan fénylő alagúttá szelődül, amely aztán szeretetteljesen befogad, átölel és egyre beljebb és beljebb húz önmagához. A lélek-tükör dimenzióin átsuhanva, mintha maga Isten állna ott, a csillogóan fátyolos, távoli, messzi és meleg fényességben. Az univerzum fénylően örvénylő kapuján belépve, a férfi megdöbbenve szemléli, és újra átéli életfilmje minden apró rezdülését és mozzanatát. Elragadtatása egyre fokozódik. Már nem külső, rideg és tárgyilagos néző csupán, már nem a valóságtól elemelkedett szemlélő! Gondolatai és érzelmei, a színek és illatok sokasága, eleven képként ott kavargó és áramlik testének minden egyes szegletében és zegzugában. Ebben a tökéletes éteri állapotban nincs már szüksége különálló érzékszervekre. Újra átéli a születés és halál fantasztikus misztériumát, a gyermek- és aggkor felvillanó testi-lelki valóságát, az öröm szárnyalását a bánat önmérsztő zuhanását. Megdöbbenő módon érzékeli, a cselekedetei által másokban kiváltott érzelmeket és gondolatokat is! Nincs bűn és bűnhődés, nincs rossz és gonosz sem, csak mindenben átáradó fénylő és megértő szeretet. Egyszerűen átáramlik rajta és benne, a teremtés tökéletes, spirituális energiája. Nincs semmiféle szó és képzelet arra, amely mindezt a katartikus élményt leírhatná. Furcsa lebegés ez a semmi és a valami, a lét és nemlét végtelen határán.

Aztán egy távoli hang visszahúzza ebből az álomszerű révületből és kába varázslatból. Az

ezüstösen fénylő szál hirtelen elszakad. Ismét valósággá válik a rideg, hideg és kopott mozi-terem. Odafenn monoton egykedvűséggel kerepel a kivénhedt vetítő, a füstös félhomályban felvillannak a megfakult képsorok. A férfi megdörzsöli véreres, fáradt szemeit és hunyorogva körbetekint. Megdöbbenve tapasztalja, hogy az eddigi üres terem széksorai, időközben teljesen megteltek közeli és távoli rokonaival, barátaival és ismerőseivel. Itt van mellette szeretett családja. Itt ülnek szülei és nagyszülei, közeli és távoli ősei. Itt vannak gyermekkorának és ifjúságának legkedvesebb játszó- és osztálytársai, valamint régi tanárai. Itt vannak felnőtt éveinek feledhetetlen barátai, imádott szerelmei és egykori sorstársai. Itt vannak körülötte politikusok, rendőrök, jogászok, bírák és papok. A hátsó sorokban, lélegzet visszafojtva, itt figyelnek ellenségei is. Életének minden egyes szereplője itt ül körülötte némán, mindannyian életfilmjének mozgalmas epizódjait és képeit szemlélik. A férfi megborzong a képtelen látványtól, lassan feláll és kihátrál a párás tereméből. A lengőajtót eltakaró súlyos selyembrokátot félrehajtva, óvatosan kilép a bársonyos bíborban úszó, keskeny folyosóra. Egyre gyorsuló léptekkel halad a távoli kijárat felé. A pénztáráblak bezárt üvegtorka, üresen és feketén ásít felé a sarokban. Homloka verejtékezik, felhevült teste teljesen leizzad, amikor feltépi a nyikorgó bejárati üvegajtót és kilép az utcára.

Odakinn lecsukja szemeit, mélyet lélegzik, tüdejében szétáramlik a friss hajnali levegő. Megtörli gyöngyöző homlokát, aztán a falhoz húzódva megfontoltan körbetekint. Üresen és szürkén ásítzik minden. A távoli fény lassan felvirradni készül a ledermedt, eső áztatta városban. A vízpermettől csillogó keskeny sikátor legvégén, végre feltűnik az első fénysugár. Aztán a fürge hajnalpír csendesen rákúszik a kopott tömbházak rücskös oldalára. A magányos férfi nem várhat tovább, tétován elindul a felsejlő fényesség felé. Sietős lábai alatt, sisteregve szétnyílnak a fodrozódó víztócsák. Ahogyan távolodik, egyre magabiztosabb léptekkel halad a felkelő nap irányába. A sarkon túl, elmerengve nézi a felbukkanó vakítóan vöröslő korongot, majd kitörve a káprázatból, hunyorogó szemekkel hirtelen hátratekint. A távolban felkavarodó köd ezüstösen gőzölgő párájában, mintha árnyalakok mozognának, mintha mégis követné valaki...

MOLNÁR TAMÁS

VÉGÍTÉLET

ZUHANÁS AZ APOKALIPSZIS FELÉ

2010.